

renteloven, end Forhøjelse, og det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) var inde paa det samme. Maa jeg i den Anledning fremhæve et Par Ting, som jeg mener i nogen Grad tjener til Underbygning af min Opfattelse.

I de sidste to Aar, Loven om Aldersdomsunderstøttelse var gældende, beløb Udgifterne sig til lidt over 60 Mill. Kr. aarligt, men allerede det første Aar efter Aldersrentelovens Ikrafttræden androg de ca. 72 Mill. Kr., altsaa en Udgiftsforøgelse af mellem 10 og 12 Mill. Kr. Endvidere er det blevet oplyst under Forhandlingerne i Fjor i det andet høje Ting, at de ny tilkomne, altsaa det Antal Personer, hvormed Aldersrentenyderne oversteg det Antal Personer, der tidligere havde faaet Aldersdomsunderstøttelse, udgjorde ca. 15 000, og det siger sig selv, at de nye, der kom til, for en stor Del var Personer, der havde nogen Formue eller nogen Indkomst, altsaa ikke var oppe paa fuld Aldersrente. At de skulde kunne lægge Beslag paa Forhøjelsen, tror jeg ikke, for saa skulde de gennemsnitlig have ca. 800 Kr. Man maa derfor gaa ud fra, at det samme Antal Personer har faaet et større Beløb under Aldersrenteloven end under Aldersdomsunderstøttelsesloven, thi Gennemsnittet ligger højere. Naar man yderligere tager i Betragtning, at Prisniveauet sikkert ligger ca. 20 pCt. lavere, har man Ret i at forudsætte, at det bliver en betydeligt større Part, der faar Forhøjelse end Nedsættelse. Nu siges det ganske vist, at man maa ikke tage Kronens stigende Købeevne i Betragtning — det har man opholdt sig ved fra flere Sider; men det har vi nu alligevel baade Ret og Pligt til at gøre. Pristallet er Grundlag for saa mange Beregninger, og vi har vist alle sammen den Opfattelse, at man ikke gaar for lavt i den Retning; det virker i hvert Fald langsomt, naar Priserne er nedadgaende, og naar det er en Kendsgerning, at Pristallet, der nu ligger lidt over 200, den Gang laa mellem 250 og 264, synes jeg derfor, det er ubestrideligt, at der er betydeligt flere, som har faaet Forhøjelse end Nedsættelse.

Angaaende de forøgede Udgifter, som Loven vil medføre, nævnte den højtærede Indenrigsminister Tallet 3 Mill. Kr. Jeg vil ikke bestride, at den Udregning er rigtig, men efter de Oplysninger, der kom frem under Forhandlingerne i Fjor, kan det ogsaa blive til en 6—7 Mill. Kr. og til 9½ Mill. Kr.

Carl Jensen: Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) udtalte, at

man ikke kan yde større Bidrag til sociale Formaal, saa længe man har en Arbejds-løn, der ligger saa langt over Arbejds-lønnen i vore Nabolande. Hvis man nu skal til at anlægge vore sociale Udgifter efter den Betragtning, saa ved jeg virkelig ikke, hvor man ender. Paa den ene Side hævder man, at Kronestigningen er ensbetydende med en Forbedring af de aldersrentenydendes Kaar, og paa den anden Side hævder man, at man ikke kan gaa med til nogen som helst Forbedring for de aldersrentenydende, saa længe vi har en saa høj Arbejds-løn her i Landet, som Tilfældet er, idet det gøres gældende, at vi er saa højt oppe med Hensyn til sociale Udgifter i Sammenligning med andre Lande, at der slet ikke kan være Tale om for dem, der skal betale, at gaa med til en Forhøjelse i saa Henseendé. Det er et Ræsonnement, der efter min Mening slet ikke kan holde Stik i dette Tilfælde. Man er faktisk fra alle Sider enig om, at de Understøttelser, der ydes, særlig de enligst stillede Kvinder og Mænd, er overordentlig lave, og selv om der ganske vist findes Lande, der staar langt, langt tilbage for os med Hensyn til sociale Udgifter, er det dog ikke Meningen at ville sammenligne os med dem. Baade Venstre og Højre har jo gennem en Menneskealder, ja mere, gjort deres mest mulige for at give Danmark en fremtrædende Stilling med Hensyn til Forsørgelse af de ringest stillede og da særlig Børn og gamle. Det har vi alle været enige om. Det ærede Medlem siger ogsaa her, at han og hans Parti vil paa alle Maader være med til at gøre det saa godt for de gamle og for Børnene som muligt. Men saa er det jo noget ved Siden af at ville paa-bæraabe sig den høje Arbejds-løn og de forøgede Udgifter, som andre skal udrede. Jeg maa stadig fastholde, at de, der nyder her i Landet, har paa et vist Tidspunkt af deres Liv ydet til Samfundet. Og man ved aldrig, hvorledes det gaar en selv; vi har set saa mange Eksempler paa, at der er kommet Folk og har søgt baade Aldersrente og anden Hjælp af det offentlige, om hvem man aldrig havde tænkt sig det; forskelligelige Forhold har drevet dem ud i et eller andet, det glipper for dem, og saa falder de tilbage paa Samfundet. Jeg maa hævde, at naar man paa et vist Tidspunkt af sit Liv har ydet i fuldt Maal, hvad der kunde forlanges, har man ogsaa paa det Tidspunkt, hvor man kommer ind under en saadan Lov, Ret til at nyde saaledes, at man kan leve nogen-lunde sorgfrit. Det er sikkert, at Aldersrenten er bestemt under dette Hensyn, og at det ikke er en Hjælp til Selvhjælp. Sam-